
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

MEGFORDÍTÁS

Márk 9,30-41

2015. 08.30.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 87. zsoltár

Imádkozzunk: Köszönjük, Mennyei Atyánk, a boldog bizonyosságot, hogy neveink fel vannak jegyezve az életnek könyvébe és onnét azt nem törli ki senki. Magasztalunk és dicsőítünk, hogy szeretetedtől nem szakít el semmi és senki. Ebben a boldog Hozzád-tartozásban hálás szívvel gyülekeztünk egybe, hogy nevedet dicsőítsük és megkérjük segítő kegyelmedet, oltalmadat, hogy ránk áraszd szent igazságodat és megerősíts Jézus Krisztusba vetett hitünkben. Kérünk oldozz fel bennünket vétkeink és bűneink terhe alól, hogy egészen szabadon fogadhassuk be Igéd áldó, megelevenítő üzenetét. Hozzád kiáltunk, légy segítségül! Krisztusért, a mi szabadító Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: És onnét kimenvén, Galileán mentek át; és nem akarta, hogy valaki megtudja. Mert tanította tanítványait, és ezt mondta nekik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad. De ők nem értették ezt a mondást, és féltek őt megkérdezni. És elment Kapernaumba. És odahaza megkérdezte őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton? De ők hallgattak, mert egymás között a felett vetekedtek az úton, ki a nagyobb? És leülve, odaszólította a tizenkettőt, és azt mondta nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálja. És előfogva egy gyermeket, közéjük állította; majd ölébe véve, azt monda nekik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott. János pedig felelt neki, mondván: Mester, láttunk valakit, aki a te neveddel ördögöket űz, aki nem követ minket; és eltiltottuk őt, mert nem követ minket. Jézus pedig mondta: Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, a ki csodát tesz az én nevemben és mindjárt gonoszul szólhatna felőlem. Mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. Mert a ki innotok ad egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom néktek, el nem veszi jutalmát. (Márk evangéliuma 9. rész 30 - 41. vers)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A felolvasott szakaszban számos olyan megnyilvánulás, mondás illetve esemény van, amit egy szóval így lehet összefoglalni: megfordítás. Sok minden megfordul Jézus szavában is, tetteiben is, nem is tudom ma mindent idehozni. Néhányat megemlítek s majd egyik kiemelek. Az egyik megfordítás ahhoz a szóhoz kapcsolódik, amit a 34. versben olvastunk. Jézus magához szólítja a tanítványokat és megkérdezi tőlük, hogy min vitakoztak. S azt mondja Márk evangélista: de ők *hallgattak*. Ebben egy megfordítás fejeződik ki. Mert ez ugyanaz a szó, amit Jézus a háborgó tengernek mond (Márk evangéliuma 4. részében): hallgass! A tanítványok rangvitája egy készülő viharnek előjele volt. Ámbár Jézus udvariasan kérdezi: min vitakoztatok (dialogizáltak), mintha egészen modernül, dialógus-szabályok szerint, komótosan ismertették volna nézeteiket és érveiket. Bizony, csak a kérdés tapintatos, mert a tanítványok civakodtak, veszekedtek azon, hogy melyikük a nagyobb. S az ilyen vitákból, mióta világ a világ, mindig nagy viharok támadtak, a viharokból háborúságok, a háborúságból pedig csak kár, veszteség, borzasztó dolgok lettek. De lám, Jézus kérdése is elég, és elhallgatnak a tanítványok. Ha Jézus kérdez, az éppen ugyanolyan súlyú és jelentőségű, mint, amikor rászól a háborgó tengerre: hallgass és némulj el!

A másik megfordítás akkor következik, amikor Jézus észelve a tanítványok hallgatását, leül. Ritkán olvassuk ezt a szót így, mint terminus technicust. Ez itt a tanítónak vagy a bírónak, vagy a trónra leülő királynak a mozdulata. Azt mondja egy helyen Jézus, hogy nézzétek a farizeusokat meg az írástudókat, beülnek a Mózes székébe, - azaz a tanításnak, a törvényhozásnak, az ítéletnek a székébe. Igen, maga Jézus is ült már úgy mint tanító: amikor elmondta a Hegyi Beszédet, vagy más alkalommal, amikor egy hajó lett a szószéke. De ez itt más - ez itt megfordítás. Azt mondja az evangélista, hogy Jézus leült s aztán odaszólt a tizenkettőnek. Magához hívta őket, hogy a fölcattanó vitát elrendezze. S miért megfordítás ez? Mert az imént még arról szólt nekik, hogy fölmegy Jeruzsálembe, ott elárulják, halálra ítélik, megölik, és aztán harmadnapra föltámad. Jézus ebben a formulában - amit praedictio passionis-nak nevez a Biblia-tudomány - háromszor beszélt a tanítványoknak. Ez a második. Az elsőt már olvastuk, a megdicsőülése után mondta Jézus. Akkor Péter, nyilván az egész tanítványi közösség nevében megragadta Jézust és azt mondta: Uram, ez nem történhet meg veled! S akkor azt mondta neki Jézus: távozz tőlem, sátán - ezt mondja Péternek! -, mert emberek dolgaira gondolsz és nem az Isten dolgaira. Amiről szólok, az a második eset, és hadd előlegezzem meg a harmadikat, amikor Jézus újra kijelenti a tanítványoknak: meghalni megy Jeruzsálembe. Akkor a már leteremtett tanítványi közösség hallgat, csak ketten, a két Zebedeus-fiú mennek oda hozzá, és kezdik őt kérlelni: Uram, add meg nekünk, ha eljössz a Te országodba, hogy egyikünk jobb felől, másikunk bal felől üljön. Meghallotta ezt a tizenkettő, s azonnal meghasonlás támad közöttük - kiújult a rangvita. Nos, eszerint Jézus itt nem tanítóként, nem is bíróként, hanem inkább királyként ül le: trónra ül, és magához szólítja alattvalóit. A harmadik megfordítás egy mondás és egy mozdulatsorozat. Előbb azt mondja Jézus a tanítványoknak: ha valaki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenek

között az utolsó, és legyen mindenkinek a szolgálója. Jól ismerjük ezt és sokat is idézzük, hozzátéve: elsőből lesznek utolsók, utolsókból lesznek első, aki első akar lenni, álljon a sor végére... Igen, ismerjük az Üdvözítő szemléletmódjának ezt a jellegzetességét, ezt a megfordítást, ezt a szinte felfoghatatlan és lehetetlen átfordítást a dolgoknak. De ehhez Jézus egy mozdulatsorozatot is hozzákapcsol, szinte filmszerűen el tudjuk képzelni, mert szándékos ez Jézus részéről. Odahív egy kisgyermeket a kör közepére, oda állítja a tanítványok elé (közel!), majd ölébe veszi (trónra ülteti!), átöleli, és azt mondja a tanítványoknak: aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be, és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott. Figyeljünk jól, mert jártunk már annyit a Krisztus iskolájába, hogy szinte fel se tűnik nekünk az a mozdulat, ahogy valaki magához ölel egy gyermeket, valaki befogad egy gyermeket, valakinek megesik a szíve egy gyermekben; egy síró gyermekhez még az idegen is odahajol, hogy letörölje könnyeit, igen, így tanította nekünk ezt Jézus -, talán ebben (legalább ebben) többé-kevésbé jó tanulók voltunk. Hiszen ha nem leszünk olyanok, mint a gyermekek, nem megyünk be az Isten országába. De most nem azt mondja Jézus, hogy ha ti nem lesztek olyanok, mint a gyermekek – ennek is megvan a helye és a jelentősége! –, hanem azt mondja, hogy aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, az nem őt fogadja be, hanem engem fogad be, és nem engem fogad be, hanem azt fogadja be, aki engem küldött. Vagyis mintha azt akarná mondani Jézus a rangvitába bonyolódott tanítványoknak, hogy miközben ti a hatalomról vitatkoztok, a nagyságról, meg a rangokról, s hogy ki fog majd az Úr országában jobb és bal felől ülni, aközben elmentek az élet elemi dolgai mellett. Hadd mentegessem egy kicsit a tanítványokat. Jézus korában nem becsülték annyira a gyermeket, mint a mi időnkben. A gyerek nem számított. De most Jézus odahív egy csellengő-bollongó kölyköt, aki ott jön-megy, kíváncsiskodik, a kör közepére állítja, aztán ölébe veszi, átöleli és önmagát példázza vele. Ez itt a megfordítás! Mert mit látunk Jézusnak és a tanítványainak a kapcsolatában? Azt, hogy miközben Jézus az alázat útjáról beszél, és a tökéletes isteni küldetést mutatja meg: odaadja életét az emberért, s nem tekinti zsákmánynak és ragadománynak, hogy Istennel egyenlő, hanem megüresíti magát és rabszolga halálát halja (Filippi levél 2), tehát megy lejjebb és lejjebb, aközben a tanítványok meg egyre feljebb és feljebb igyekeznek. De hát, miért is ne, kedves testvérek? Legyünk még némiképp megértéssel a tanítványok iránt, hogy önmagunkat is megértsük ebben a helyzetben!! Hát nem csodákkal van tele itt a Jézus útja? Négyezer ember kapott eleséget, ötezer ember kapott eleséget, betegek gyógyulnak meg. Jézus úgy beszél – írják az evangélisták –, hogy abban hatalom van, és nem úgy, mint az írástudók és farizeusok, akik csak okoskodnak össze-vissza. Aztán lecsillapodik a tenger, hallgass! – mondja neki, és az elhallgat. Vajon az emberszívben nem modul elő ilyenkor a nagyság igézte, nem jelentkezik az erő, a befolyás, a dolgok végső elrendezésének a reménye? S nem tart ki egészen a Gecsemáni kertig is? Csak majd ott futnak szét riadtan, amikor megjelennek a katonák, Jézus meg csak ott áll – emberileg szólok – lecsüggesztett kézzel és hagyja, hogy megkötözzék, megverjék és elhurcolják. Pedig hogy készül a nagy győzelemre a kicsiny sereg! Mikor indultak

a Gecsemáné-kertbe, Péter félrehúzta a köpenyét és megmutatta Jézusnak: itt vannak a kardok...

De most ennek a drámának az elején vagyunk, most a tanítványok csak úgy papíron, előre egymás között akarják a pozíciókat elosztani. És akkor hívja oda Jézus ezt a gyermeket. És odaveszi magához Jézus azt, akinek a nagyok dolgába nincs beleszólása, átöleli, és azt mondja, hogy ha így befogadtok egy ilyen..., Íme, a király a trónon fölemel magához egy senkit (vagy legalábbis rang tekintetében semmiképpen nem kompetens valakit) és magához öleli. Az enyém, befogadtam! Trónol. És azt mondja a tanítványoknak, hogy ha ezt ti megteszitek, akkor nem őt fogadjátok be, hanem engem, és nem engem, hanem aki engem küldött. Ez a Jézus inkognitója.

S még van itt egy megfordítás. Mert, természetesen az összes jézusi parancsot, ígét tudjuk mi jól, hogy az éhezőknek enni kell adni, a szomjúhozónak inni kell adni, a börtönben levőt meg kell látogatni, a beteghez el kell menni, a jövevényt be kell fogadni. Sokat morzsolgatjuk ezeket az ígétet mostanában, de valójában nem is tudjuk, mitévők legyünk, mit csináljon itt Magyarország, mit csináljunk most mi, keresztyének, mert jönnek, akiknek jól esik egy pohár víz, jönnek, akiknek jólesne egy kis eleség. Persze, mondjuk, hogy van pénzük elég, még több is, mint nekünk. S itt vannak a jövevények. Mit csináljunk velük? Küldjük őket tovább, tegyük őket táborba, nyissuk meg az otthonainkat, tegyen be odahaza mindenki egy pótágyat, tegyen az asztala mellé még egy széket? Mit csináljunk? Nagy a zavarodottság. Ám nem baj, ha egy most meg vagyunk ettől zavarodva, föl kell ébrednünk, és fel kell készülnünk arra, hogy hosszú ideig így lesz ez, ezt nem fogjuk egy pohár vízzel, egy szelet kenyérral, egy cipővel, egy éjszakai szállással megúszni és megoldani. Úgy érzem, mintha Isten most megpróbálná azt az Európát, amely olyan sokáig büszkélkedett a keresztyénségével, még annak szekularizált változataival is! Számon kéri rajta, amivel dicsekedett, mégha ma már nem is annyira büszke rá. S ezt a számonkérést nem lehet egy pohár vízzel megúszni, ennyivel nem tudhatjuk a lelkiismeretünket megnyugtatni, ennyivel nem fogunk eleget tenni a Jézus parancsának. Mert itt van még ebben a történetben egy egészen döbbenetes megfordítás, ijesztő minden tekintetben. Figyeljük meg! A tanítványok közül János visszatromfol Jézus példálózására -, amolyan okos módon, emelve a tétet. Azt mondja, Mester, nekünk megy ez, mármint a gyerekek befogadása, sőt, vannak itt, akik a Te nevedben ördögöket űznek – megint a hatalomról van szó! – de eltiltottuk őket, mert nem követnek *minket*. Nem azt mondja, mert nem követnek téged, hanem minket nem követnek. Milyen érdekes ez. Amikor Jézus elhívta a tanítványokat, teljes feltétlenséggel, indoklás nélküli hatalommal mondta nekik: Jertek, kövessetek *engem*. El se telik egy esztendő, s mit csináltak eddig a tanítványok? Kiosztották az ötezer embernek a kenyeret, összegyűjtötték a maradékot, meg csodálták a hajón, ahogy Jézus szavára lecsillapodott a háborgó tenger. Meg okoskodtak egy kicsit. S mindjárt azt mondják (egy év sem telt el a Krisztus tanítványságból!): Mester, eltiltottuk azokat, akik nem követnek *minket*. Nem Téged, *minket*! Nagyon megy ám a Krisztus közösségéhez tartozni, keresztyénnek lenni, kedves testvérek, nagyon megy ám védőgyűrűt vonni Jézus köré,

nagyon megy ám – bocsánat, hogy így mondom – portásnak lenni a mennyek országában, ha már jobb és bal felől nem ülhetünk! Az is hatalom. (Mert ugye, Magyarországon azt mondják, ha valamit el akarsz intézni, a portással kell jóba lenned. Nem a miniszterrel, a portással.)

Ekkor azt mondja Jézus: ne tiltásotok el, mert nincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindjárt ellenem beszélne, - aki nincs ellenünk, mellettünk van. (Erről külön kell majd szólni.) És itt jön, amire az imént az mondtam, hogy megfordítás: mert aki innotok ad nektek egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, el nem veszíti jutalmát. Hogy van ez, testvérek? Mi úgy tanultuk a keresztyénséget, hogy mi vagyunk azok, akiknek tele a tarisznyánk elemőzsiával, negyven kulacs az övünkre kötve, s így járunk-kelekünk, s mindig van nálunk három tartalékruha is, odahaza is tartunk az idegennek egy ágyat, ekként gyakoroljuk a keresztyénséget. Adunk, adunk, adunk. Ez a keresztyénség lényege. Így szeretünk, így vagyunk Isten gyermekei, - hiszen Isten adakozó Isten. Igen, ha valaki meg akarja érteni Isten világát és Isten titkát, az csak ezt a szót írja ki egy papírlapra, szúrja fel egy rajszeffel a falra, hogy mindig lássa: adni. Ez az Isten: adni, adni, adni. Isten ad, újra ad, terem, újra terem, áld, fönntart, tovább visz, bőséggel folyton telik belőle. És aki az Isten gyermeke, a Krisztus tanítványa, az se csinál mást. Nem fontolgat, nem mérlegel, nem vesz ujjlenyomatot, nem kér személyi igazolványt, átutazó passzust, ott van, abban az adott helyzetben és ad, ez a dolga. Mégis, mit mond most Jézus? Aki *nektek* ad egy pohár vizet. Most gondolkodjunk el ezen a jézusi szón, s mélyedjünk el benne és szálljunk magunkba. Aki nektek ad, az én nevemben, annak a jutalma megmarad és ez a dicsőség nem vétetik el tőle.

Mit mondott az imént Jézus, hogyan kezdte? Aki az első akar lenni, legyen az utolsó és legyen mindeniknek a szolgája. Ez a keresztyén szabály. Hátra állunk, utolsónak állunk, diakónusok leszünk. Itt a diakónosz görög szó itt az önkéntes szolgálatot jelenti, de én ezt sosem tudtam másképpen értelmezni, csak ahogy gyerekkoromban sokat láttam faluhelyen, ahol a családoknál fölkészítették az asztalt, megebédelt a család, és az édesanya, miután leszedték az asztalt, leült a lócára és ő evett utoljára. Ezt jelenti a diakónosz szó, aki felszolgál az asztalnál, megelégit mindenkit, és ha marad még valami, akkor azt majd jut neki is. Majdnem rabszolga ez a szeretet-szolga. Ebbe gyakoroljuk magunkat, ezért kérjük Isten segítségét, erről szól a keresztyén élet iskolája, ezt folyton tanulni kell. Nem megy magától. De most hirtelen itt egy megfordítás a megfordításban. Azt mondja Jézus: aki nektek ad egy pohár vizet az én nevemben, merthogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, el nem veszíti a jutalmát. S kérdez a kijelentés: valóban végső következményéig a Jézus tanítványa vagy? Tényleg oda álltál a sor végére? Úgyhogy egy pohár vízre szorulsz? Mert amúgy, van miből a sor végére állni, ugye?! S ha van, miért legyünk ennyire legeslegutolsók? Nos, tudom, mert elsők akarunk lenni. Miért adjunk pohár vizet? Mert van vizünk is és poharunk is. Miért adjunk öltözet ruhát? Mert kinyitom a szekrényt, aztán annyi van, sose fogom fölvenni. Telik utolsónak lenni, telik a sor végére állni, telik odaállni az asztalhoz és az Istentől kapott gazdagságot ilyen módon megosztani. Igen, így van ez. De ez csak egyik fele

a történetnek. Mert mit mond Jézus a megfordításba illesztett a megfordításban? Azt mondja, hogy aki *neked* ad egy pohár vizet. Vagyis nem taktikai utolsó vagy, hanem egzisztenciális. Nem azért futottál a sor végére, hogy aztán előszóljásan. Mert mi az, ha nekem kell egy pohár vízért kinyújtanom a kezemet? S mi az, ha én szorulok más kenyerére? Hát nem ad szerelmések eleget az Úr? S mi az, ha én rámp kopogtatnak a beteglátogatók? Hát vagyok beteg én? - hát nem gyógyít meg Ő Jézus engem mindig? S mi az, ha hozzám jönnek látogatni a börtönbe? Hát nem tisztos polgár vagyok én? És mi az, ha én vagyok jövevény, aki a jövő kapujában toporog? Hát nem hozta fel őseim Kárpát szent bércére? És most azt mondja Jézus tulajdonképpen, vigyázzatok, tanítványok, vigyázzatok, krisztuskövetők, és legyetek készek és aláztosak, hogyha valaki *neked* adja a vizet, - tudd azt elfogadni. S ha adja a kenyeret, fogadd el. Akkor vagy tényleg utolsó, akkor vagy alul. Döbbenetes szavak ezek.

Így értjük meg azt is, amint az imént mondott: ne tiltsátok el azokat, aki az én nevemben gyógyítanak, az én nevemben tesznek jót és nem követnek titeket. Igen, nincsenek benne a gyülekezeti válaszoltói névjegyzékben, nem is járnak templomba, nem reformátusok. Ne tiltsátok el őket, mert aki – így mondja Jézus – nincsen ellenük, mellettünk van. De szó szerint másképpen kéne fordítani –, bocsánatot kérek a nyelvészkedésért – mindenki érteni fogja. Itt a görög szó sokat jelent. Elsőbben így lehetne fordítani, hogy értünk van, de még pontosabb lehetne így fordítani: fölöttünk van, mert itt a *hyper* görög szó áll, s ezt mindenki ismeri a hiperszonikus repülőltől kezdve a hiperaktív gyereken át a hipertóniáig. Úgy van értünk, hogy fölöttünk van, úgy van értünk, hogy a képességei meghaladják a mi képességeinket. Úgy van mellettünk, velünk és értünk, hogy ő már túl van azokon a dolgokon, amiket mi még csak tanulgatunk. Küszködünk, próbáljuk a szívünket és lelkünket hozzáadni a jézusi úthoz, és fölbuzdulástól kétségbeesésig tántorgunk, meg hiperaktivitásból a teljes csüggedésbe esünk. Mert, ha nem érti félre senki, a keresztyén életnek van egy efféle mániákus-depressziós vonulata, hogy egyik pillanatban mániásan akarunk, rohanunk, mindenkit megváltunk, föl-tolunk a mennyországba, a másik pillanatban beülünk egy sötét sarokba, s azt se tudják az emberek, hogy létezőnk.

Azt mondja Jézus: lesznek, akik nektek fognak egy pohár vizet adni, lesz, aki téged fog meglátogatni az én nevemben. Hát ne veszítsd el őt, mert aki nincsen ellenünk, az értünk van, az mellettünk van, az már fölöttünk van. *Hyper*. Csodálatos megtapasztalása ez a Jézus tanítványságának, és csodálatos erőket tud a Szentlélek Isten felszabadítani a szívünkben, hogyha ezeknek a mélységéig mi is leereszkedünk. Jézus egy szóval elhallgattatta a tanítványokat, ahogy a vihart, aztán királyi ítélőszékbe ült, aztán szuverén módon magához emel egy gyermeket és példálódzik vele. Aztán kioktatja a tanítványokat a követés nagy titkairól. De mindegyik megfordítással, és a megfordítással a megfordításban is, mindegyre egyfelé viszi, hajlítja a szívünket. Arra, amit Pál apostol mond a Filippi levélbeli himnusszal: az az indulat legyen bennetek, ami volt az Úr Jézus Krisztusban is. A Jézus tanítványainak kell lennünk akkor is, amikor fölfele megyünk a megdicsőülés heggyén, akkor is, amikor a Gecsemáné kertben vele együtt kell vir-

raszteni, akkor is, amikor a szava nyomán előről hátra kell állni, meg hátulról előre. Mert akkor követjük jól, ha oda állunk, ahova rendel. Ha valaki egy pohár vizet ad nektek az én nevében, mert tanítványok vagytok, mert az enyém vagytok, annak érdeme soha ötöle el nem vétetik. Nagy iskolája ez az alázatnak, nagy lépés ez mindazoknak, akik első akarnak lenni, hogy oda álljanak a sor végére és a sor végén megállva tapasztalják meg, mit jelent az Isten országában elsőnek lenni. Adjon Isten mindannyiunknak értő szívet és Szentlelke buzdítson bennünket arra az indulatra, ami volt a mi Urunk Jézus Krisztusunkban is. Ámen

Imádkozzunk! Urunk, olyan gyakran kérjük Tőled, hogy taníts imádkozni, vagyis taníts meg hálát adni és kérni. Köszönjük, hogy Lelkeddel vezeted is szívünket és irányítod gondolatainkat. Most mégis, ennek az Igének a fényében azt is kérünk kell, taníts bennünket elfogadni, - elfogadni, amit mások adnak nekünk és tesznek velünk, vagyis taníts bennünket arra az alázatos belátásra, hogy nincs semmink, mert amink van, azt mind úgy kaptuk, hogy minden a Te jószágból van, hogy semmi sem magától értetődő, semmi sem járandóság, hanem minden, minden a Te drága ajándékod. És ezért kérünk, hogy taníts meg áldásaidat és ajándékaidat másokban is szeretni, mert minden áldásod az örök életnek pecsétje.

Könyörgünk a betegekért, gyógyulásukért, megerősödésükért. Kérünk, rendeld ki azokat, akik rájuk nyitnak, meglátogatják, erősítik és buzdítják őket. Áldd meg az orvosokat, adj nekik gyógyító kezeket. Könyörgünk Urunk a szomorkodókért, akik szeretteiket siratják és gyászolják, vigasztald és bátorítsd őket a feltámadott Krisztus hatalmával. Könyörgünk Urunk hazánkért, Európáért, e mostani helyzetben, amit sem felfogni, sem megérteni nem tudunk még. De leginkább azokért kérünk, akik hozzánk jönnek, nálunk keresnek maguknak hazát, életet - és talán ők sem tudják, miért jöttek ide, miért vannak itt. Adj bölcsességet és látást és mindenek előtt keresztyéni szívet, hiszen aki tőlünk kér, az által Te magad kérsz tőlünk. És akinek mi adhatunk, annak adhatjuk úgy, mint ha Neked adjuk. És segíts meg bennünket bölcsességgel, erővel, tisztánlátással. Távoztass tőlünk minden rossz gondolatot, s add, hogy az az indulat legyen bennünk, ami volt a mi Urunk Jézus Krisztusunkban.

Könyörgünk anyaszentegyházunkért, a népedért, akik a Krisztust követik, hogy újra meg újra megtanuljuk a krisztuskövetést nagy leckéjét, őérette hallgass meg minket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU